

İslam İnkılâbı Rehberi Ayetullah Seyyid Ali Hamanei'nin Hz. Resuli Ekrem (sav)in veladet yıldönümünde yapmış olduğu konuşmanın tam metni: - 15 /Mar/ 2009

Bismillahirrahmenirrahim

Bu mübarek bayramı tüm sizlere, ülke yetkililerine, İran İslam Cumhuriyetinin üst düzey yetkililerine, Vahdet haftasının değerli konuklarına, İslam ülkeleri elçilerine, tüm İran halkı ve dünya Müslümanlarına ve hatta beşeri toplumun tüm hürriyet severlerine kutlarım.

Şii muhaddislerden nakledilen meşhur rivayet uyarınca Hz. Resülü Ekrem (sav)in mübarek veladet yıl dönümü olan bugün aynı zamanda İmam Cafer Sadık (as)ın da Hicri Kameri 83 yılında dünyaya geldiği gündür ve bugün İslam dünyası açısından çok büyük bir gündür.

İslam peygamberinin veladeti sadece tarihi bir olaydan ibaret değil aynı zamanda beşeriyet istikametini belirleyici bir olaydır da. Tarihte aktarıldığı üzere Hz. Muhammed (sav)in veladetleri esnasında vuku bulan bir takım olaylar, aslında bu veladet hakikatini dair bir takım sembol nitelikli alametler olup, dünyada artık şirk, küfr, maddecilik, zulüm ve isyancılığın kökünün kazındığı anlamına gelmektedir. 1000 yıl hiç sönmeksizin yanan Fars ateşkedesi, İslam Peygamberinin veladeti anında sözde. Mabetlerde bulunan putlar devrildi ve bu olay karşısında mabetlerdeki rahipler ve putperest hizmetkârlar hayret içinde kaldılar. Bu olaylar o kutlu veladetin küfür ve şirk üzerindeki simgesel darbesiydi. Diğer yandan o dönem müşrik İran'ın zalim imparatorluk sarayı da olaya tanık oldu, Medain sarayı direkleri (14 direk) devrildi. Bu da bu veladetin âlemde tuğyan ve isyana karşı mücadele, tağutlara karşı mücadele konusunda simgesel bir diğer işarettir. O, insanın önceki hidayet ve maneviyat yönüdür ve bu da beşeri fertlerin sosyal ve pratik hidayetleri hususu. Zulme karşı mücadele, isyankârlığa karşı mücadele, zalimlerin toplum fertleri üzerindeki haksızca tahakküm ve hâkimiyetlerine karşı mücadele tüm bunlar peygamber (sav)in veladetine simgesel belirtileridir ve Emir'ul Müminin Ali (as) Nehc'ul Belaga eserinde Resulullah Efendimiz (sav)in, bu parlak güneşin zuhur ettiği, tulu ettiği dönemin vafında muhtelif ifadeleri bulunmaktadır. Birinde şöyle diyor:

[1]الدنيا كاسفة النور ظاهرة الغرور»؛

Beşerin yaşam muhitinde nur mevcut değildi, insanlar zifiri karanlıkta yaşıyorlardı, cehalet zulumatı, tuğyan zulumatı, sapkınlık zulumatı ki tüm bunların yine kaynağı İslam peygamberinin dünyaya geldiği ve daha sonra meb'us olduğu bölgeydi yani Arap yarımadasıydı. Tüm karanlıklar, sapkınlıklar ve dalaletler Mekke ve Arap yarımadasındaki yaşamla ilgili bir örnekti. Fikri ve itikadi dalaletler, insanın zelil edici o şirk, şiddet içerikli sosyal ahlak, acımasızlık ve katı yüreklilik

«و اذا بشر احدهم بالأنثى ظل وجهه مسوداً و هو كظيم يتوارى من القوم من سوء ما بشر به ايمسكه على هون ام يدسه من التراب الا ساء ما يحكمون»[2]

İşte tüm bunlar Resulullah efendimiz (sav)in veladet döneminde ve daha sonra Bi'set döneminde topluma egemen ahlak örneği idi.

[3] «و كان بعده هدى من الضلال و نوراً من العمى»

İnsanlık körleşmişti ve görmeye başladı. Âlem karanlıklara gömülmüştü ve Peygamberimizin varlığı nuruyla nurlandı. İşte bu, bu kutlu veladetin ve ardından mübarek bi'set'in ifade ettiği manadır. Bu kutsal varlık sayesinde sadece biz Müslümanlar Allah Teâlâ'nın nimet ve lütfuna minnettar değiliz hatta tüm insanlık bu nimete minnettardır.

Doğrudur asırlar geçmesine rağmen Peygamberimizin hidayeti hala tüm insanlığı kapsamamıştır ama bu parlak lamba, bu giderek alevlenen ateş beşeriyet içerisinde mevcuttur ve tedrici olarak yıllar ve asırlar boyunca insanları hidayet nuru çeşmesine doğru yönlendirmektedir. Ve inşallah Allah Teâlâ'nın vaadi;

«ليظهره على الدين كله و لو كره المشركون» [4]

Tahakkuk bulacak ve ilahi nur tüm âlemi kapsayacak ve beşeriyet ilahi hidayet ve sıratı müstakim istikametinde kendi gerçek, hakiki hareketini başlatacaktır. Daha doğrusu beşeri hayatın başlangıcı o gündür. O günü Allah insanlar üzerindeki hücceti tamamlanacak ve beşeriyet bu büyük ana yola girmiş olacaktır.

Bizler bugün İslam ümmeti olarak böylesine büyük bir nimetle karşı karşıyayız ve bu nimetten gerektiği gibi yararlanmamız gerekir. Kendi yüreğimizi, fikrimizi, dünyamızı, hayatımızı ve muhitimizi bu kutsal dininin talim ve düsturları uyarınca aydınlatmamız, nurlandırmamız gerekir. Nur ve basiret olduğu için kendimizi ona yaklaştırabiliriz ve ondan yararlanabiliriz. Bu biz Müslümanların genel vazifesidir.

Bugün benim önemle üzerinde durduğum ve aynı zamanda Müslümanların ilk derecede en önemli vazifesi olan husus “Birlik ve Vahdet” meselesidir. Biz 17 Rebiul Evvel’le sonuçlanan bu haftayı İslam İnkılâbının ilk günlerinden itibaren “Vahdet Haftası” olarak isimlendirdik. Bunun nedeni ise 12 Rebiul Evvel Ehli Sünnet kardeşler arasında yaygın olan meşhur rivayet uyarınca Kutlu Doğul günüdür ve 17 Rebiul Evvel ise Şiiler arasında meşhur olan rivayet uyarınca veladet günüdür. Nitekim İnkılâbın ilk döneminden itibaren İranlı yetkililer ve İran halkı bu iki gün arasında yer alan haftayı “Vahdet Haftası” olarak isimlendirdiler ve bunu Müslümanlar arasında birlik ve vahdet hususunda bir simge ve sır olarak kabul ettiler. Ancak laf yeterli değil, isimlendirmek yeterli değil, buna amel etmek gerekir, vahdete doğru gitmemiz gerekir. Günümüzde İslam âlemi birlik ve vahdete muhtaçtır. Tefrika faktörleri de mevcuttur, bu faktörlere karşı galebe çalmamız icabediyor.

Tüm büyük hedeflerin, fedakârlık ve mücahidete gereksinimleri var, mücahidet olmaksızın hiçbir büyük hedef amaca ulaşamaz. Müslümanlar arasında birlik ve vahdet de mücahidet olmaksızın tahakkuk bulamaz. İslam âleminin vahdet ve birliği için mücahidette bulunmak bizlerin vazifesidir. Bu birlik düğümlerden bir çoğunu çözümlenebilir, İslam toplumunu ve Müslüman halkları aziz kılabılır. Bugün İslam âleminin içinde bulunduğu duruma bir bakınız. Bugün dünya nüfusunun dörtte birini oluşturan Müslüman toplumların nasıl bir ortamda bulduklarına dikkat ediniz. Dünyanın siyaset alanındaki etkileri hatta kendi içlerindeki meseleler üzerindeki etkinlikleri oldukça zayıflamış ve azalmıştır ve buna karşılık kötü niyet sahibi yabancı güçlerin etkinliği daha da artmıştır. Onlar sultacılık peşindeler. İslam halklarını kendi karşılarında zelil konuma sürüklemek, itaate sevk etmek istemekteler. Şimdi bu 50 kusur İslam ülkesi böylesine büyük bir zorbalık ve suiniyet karşısında durmaları için ne yapmaları gerekmektedir? Vahdetten başka bir yol mu var? Birbirimize yakınlaşmamız gerekir. Vahdet karşısında iki önemli ve genel faktör bulunuyor. Bunların tedavi edilmesi icabediyor.

Birinci faktör, bizlerin iç faktörüdür, taassuplarımız, kendi inançlarımıza bağlı kalmamız her grubun kendi içinde kalsın. Buna galebe çalmak gerekir. Kendi ilke, usul ve inançlarımıza iman çok güzel ve takdir olunan bir olaydır, onun üzerinde kararlılıkla durmak da güzeldir ancak bu mesele isbat sınırını aşıp nefye sınırına geçmek, düşmanlık ve adavetle birlikte olmamalıdır. İslam ümmeti topluluğu içinde yer alan kardeşler birbirlerine karşı ihtiram ve saygılı davranmalı. Kendi inançlarını koruyabilirler ama aynı zamanda başkalarına saygı, başkalarının hudut ve hukukunu riayet etmek ve başkalarının düşünce ve akaidine saygılı olmayı da dikkate almaları ve tartışmaları,

mücadeleyi bilimsel oturumlara bırakmalıdırlar. Ulema ve fen ehli oturup mezhebi tartışmalarda bulunabilirler, ancak bilimsel bir oturumda, ilim üzerine yapılan tartışmalarla, topuma açık mekânlarda birbirine karşı saygısızlıkta bulunmak, tartışmayı kamu oyu düzeyine taşımak arasında fark var. Din âlimleri bunun önünü almaları gerekir, yetkililer buna engel olmalılar. Tüm Müslüman grublar bu hususta vazifelidirler, birliğe doğru hareket etmek gerekir. Bu derini diye tabir ettiğimiz faktörlerden biridir.

Öteki faktör ise dış etkindir. O da İslam düşmanlarının tefrika çıkarıcı kasıtlı varlıklarıdır. Sadece bugünle sınırlı kalmamakla birlikte sultacı ve sömürgeci güçler halklar üzerinde etkili olabileceklerini fark ettikleri günden itibaren bu tefrika eli ortaya çıkmış ve günümüzde tüm zamanlara göre daha da şiddet kazanmıştır. Toplu kitle iletişim araçları, günümüzde var olan modern teknoloji bu amaç doğrultusunda kullanılmaktadır. Bunlar ateş çıkarıcılarıdır, ateş alevlendiricilerdir, tefrikayı kendilerine emel edinmişlerdir. Uyanık olmak gerek, şuurlu olmak gerek. Ne yazık ki İslam ülkeleri içerisinde, Müslüman topluluklar içerisinde bir grupta ortaya çıkmış ve asıl düşmanların kasıtlı hedefleri doğrultusunda kullanılmaktalar.

Oldukça ibret vericidir, dikkat ediniz; bundan iki yıl önce Lübnan'da direniş gençleri, Hizbullah güçleri, İsrail'e galebe çaldıkları ve Siyonist İsrail rejimini zelil-rüsvey ettikleri ve bu durumun İslam dünyasında Müslümanlar için bir zafer olarak algılandığı ve yeni bir açılım ortaya çıkardığı zaman derhal tefrika elleri ortaya çıkarak Şii-Sünni meselesini gündeme getirdiler, mezhebi taassupları körüklediler. Hem Lübnan'da, hem Ortadoğu'da ve hem de İslam dünyasında sanki Şii ve Sünni meselesi yeni bir olaymış gibi tavır takındılar. Çünkü düşman, bu zafer sayesinde her zamankinden daha fazla gönül birliğine yaklaştığı bir ortamda Müslüman ümmeti yeniden hedef alarak Şii ve Sünni meselesi sayesinde yeniden birbirinden uzaklaştırmak istedi. Bu olay iki yıl önceye aittir.

Bundan iki ay önce de İslam ümmeti büyük bir zafere muhatap oldu. Filistin direnişinin Gazze'de Siyonist düşman karşısındaki galebesine. Büyük ve parlak bir zafer. Bundan daha üstün bir zafer olabilir mi? 76 ve 73 Yıllarında üç büyük Arap devletinin ordusunu bir günde bozguna uğratan tam donanımlı bir ordu 22 gün boyunca tüm çabalarına rağmen Gazze'de bu mümin ve fedakâr gençleri geri püskürtemiyor ve onları yenilgiye uğratamıyor. Başarısız, eli boş geri çekilmeye mecbur kaldı. Buna ilaveten dünyada da Siyonist rejim ve onun destekçileri özellikle Amerika rezil oldu, haysiyetleri gitti. Bu Müslümanlar için büyük bir zaferdi. Müslümanları bir dayanışmaya ve gönül ortaklığına sevk etti. Artık burada Şii ve Sünni meselesini söz konusu edemezlerdi ve burada kavmiyet meselesine sarıldılar. Araplık ve acemlik meselesini gündeme getirdiler. Filistin meselesinin sadece Araplara has bir dava olduğunu gündeme getirerek Arap olmayanların Filistin meselesine karışmamaları gerektiğini iddia ettiler. Niçin? Filistin meselesi İslami bir meseledir ve Arap veya acemlik söz konusu olamaz.

İslam dünyası meselesinde eğer kavmiyet gündeme geliyorsa büyük bir tefrika faktörü ortaya çıkmıştır demek oluyor. Kavmiyet meselesi İslam dünyasında gündeme gelirse Arapları ayırırlar, Farsları ayırırlar, Türkleri ayırırlar, Kürtleri ayırırlar, Endonezyalıyı ayırırlar, Pakistanlı ve Hindistanlıyı ayırırlar. Geriye ne kalır? Bu İslam ümmetini, İslam ümmetinin yeteneklerini açık artırmaya çıkarmak demek değil midir?

Bunlar dünya müstekbirliğinin hile ve entrikalarıdır ve ne yazık ki İslam dünyasında da bazıları bu hilelerin esiri olmuşlardır. Lübnan ve Gazze olayları zaferinin tatlılığının Müslümanlar içerisinde kalmasını istemiyorlar. Anında bir ihtilaf ve tefrika unsuru gündeme getirmekte ve Müslümanları tefrikaya sürüklemekteler.

İslam ümmeti uyanmalıdır, bunlar karşısında durmalıdır. Bu hususta temel vazife ise Siyaset adamlarının üzerindedir. İslam ülkeleri yetkilileri ve liderleri uyanık olmalılar, bu feryat kendi içimizdeki bazı siyaset adamlarının ağzından da çıkabilir ama biz hataya düşmeyiz, bizler asıl faktörü tanımada hataya düşmeyeceğiz. Bunların boğazından çıkıyor ama onlara ait değil, feryat başkalarının feryadıdır, dünyanın müstekbir güçlerine aittir, İslam ümmetinin birlik ve vahdetine karşı olanlar onlardır. Eğer İslam ümmeti içende bazıların boğazından çıkmış olsa bile bunlar aldatılmış kimselerdir, bu ses onların sesidir, bu sesi tanıyoruz.

İlk etapta İslam âlemi siyaset adamları, yetkililer, ardından bilginler ve halkın beyin ve yüreği ile irtibatlı olanlar, din

uleması, aydınlar, yazarlar, gazeteciler, şairler ve edipler bu hususta çok büyük bir sorumluluğa sahipler.

Kur7anı Kerim açıkça bize emrediyor ki «**وَأَلْبِسُوا حُلِيِّكُمْ**» [5] Allah'ın ipine sıkıca sarılın. Allah'ın ipine tek tek de tutunmak mümkün... Ama Allah Teâlâ hep birlikte sıkıca sarılın diye emrediyor. “Vela Teferreku” yani tefrikaya düşmeyiniz. İşte bu İslam âleminin en büyük meselesidir.

Temennim Allah Teâlâ'nın tüm İslam ümmeti fertlerine, tüm İslam halklarına ve Tüm İslam devletlerine bu meselenin tüm önemini ve tüm ağırlığını olduğu gibi keşfetmesini nasip etmesidir. Allah'ın rahmeti zamanımızda vahdet nidasının haykırarak dünya gündemine oturtan aziz imamımızın ruhuna olsun. Allah Teâlâ'nın kalplerimizi kendi sürüşuyla, kendi davetiyle daha fazla aşına etmesini ve İslam ümmetinin geleceğini geçmişinden daha muhteşem kılmasını kemeni ederim.

Vesselamu Aleykum ve Rahmetullahi ve Berekatuhu

[1]- Nehc'ul Belaga – Hutbe 89

[2]- Nahl suresi – 58 ve 59. Ayetler

[3]- Mefatih'ul Cenana – Nudbe duası

[4]- Tevbe suresi – 33. Ayet

[5]- Ali İmran suresi – 103. Ayet